

Zpráva reprezentace 2016

PLNO KONTAKTNÍ DISCIPLÍNY

Alois Škeřík

Pořádně ani nevím, jak začít, jestli hodnotit pozitivně či negativně, takže to nechám asi na vás. Můj postoj se za ta léta velmi posunul a z nezkušeného nadšence se stal zkušený kritik. Troufám si říci, že vím, co je potřeba k úspěchu na mezinárodní scéně, a to mě dostává do slepé uličky. Podmínky nesrovnatelné s předními kickboxerskými státy, pohled českých zaměstnavatelů na sport, je pro mě naprosto nepochopitelný, když reprezentanti neodjedou na turnaj, protože nemají dovolenou. V jiných zemích je čest mít takového zaměstnance. No a další nepřekonatelný problém je politika a bodoví rozhodčí. Od dob, kdy jsme dostávali na WAKO turnajích knockouts, jsme se stali konkurencí schopní a s politováním musím říct, že velmi často prohrajeme o jeden jediný bodový zásah. Jenže tento malý krůček bohužel moc nejde udělat na poli sportovním, ale chtělo by to udělat krůček funkcionářský, a ač Jan Frána dělá co může, jsme jen malá zemička a je to cítit u každého důležitého rozhodnutí nebo vyrovnaného výsledku. Dělat s tím nejde nic, jen se snažit porážet soupeře o třídu, což je v případě Rusů, Ukrajinců, Turků, Poláků nelehký úkol.

V letošním roce jsme obnovili sparingy reprezentace, ale vešlo se jich do bohatého kalendáře poskromnu. To je vůbec největší problém, závodníci, trenéři jsou ochotni věnovat tomuto sportu nebo cíli jen určité množství času, což samozřejmě chápou, ale na turnajích WAKO jsou úspěšní jen ti, co tomuto úspěchu obětují ohromné množství času, ne-li veškerý, zkrátka přístup profesionálů, i přesto, že

jde o amatérskou scénu.

Takovými příklady byli na juniorském MS v Dublinu zlatý Tadeáš Růžička a stříbrná Markéta Krejzlová, která bohužel dojela na organizační neschopnost. Patrik Záděra se rovněž připravoval pod mými křídly zodpovědně, ale soupeř byl zkrátka nad jeho síly. Medailově hodně úspěšné mistrovství, pevně věřím, že i díky dobrému dolaďovacímu soustředění, kde jsme s reprezentanty ladili taktiku k bodování WAKO.

ME seniorů v K1 v Mariboru uteklo skvěle připravenému Markovi Procházkovi z důvodu zlomených žeber. Pro medaili cestoval nejstarší člen výpravy Petr Kareš, který WAKO stylu obětoval svou profesionální kariéru, a s vědomím, že bude nasazen, protože byl stříbrný medailista z předešlého ME, se chtěl nominovat na světové hry. Stačil k tomu jeden nelehký zápas s šikovným ukrajinským reprezentantem, kterého na zkušenosti poslal domů. Tím si zajistil třetí místo na ME a zmíněnou účast na World Games. Petr vytěžil maximum možného, spokojenost s jeho přístupem k reprezentaci. Poprvé odcestoval mladík Ladislav Křišťůfek, a předvedl se ve skvělém světle, zápas sice prohrál těsně na body, ale jasně předvedl, že je příslibem do budoucna. Tradičně největších úspěchů dosahují holky, a ne jinak tomu bylo i letos. Stroj na medaile Lucie Mlejnková je prostě světová ženská elita, přivezla stříbro. Druhé stříbro vybojovala po zdra-

votních potížích Sandra Mašková a rovněž účast na World Games. Sandře uteklo zlato o jeden zásah, který podle mne udělala ona, ale to je už teď bezpředmětné. Důležité je, že máme reprezentantku, která má nejvyšší cíle a jednou je snad vybojuje. Skvělým výkonem se prezentovala i Nikol Gruberová, která vyřadila mistryni světa z 2015 a poté ji okradli rozhodčí v dalším zápase, velká škoda. Michaela Kerlelová bohužel vypadla v první kole s Ruskou, ale na tom mám vinu já, protože jsem zvolil špatnou taktiku. To dokazuje fakt, že obě finalistky Míša v letošním roce porazila.

ME seniorů ve fullcontactu hostilo Řecko a plný kontakt reprezentovali Sandra Mašková a Daniel Navara. Oba do prvního kola chytili pozdější vítěze, takže los nám vůbec nepřál, ale pravdou je, že fullcontact není v Česku kvalitní a na to pak doplácíme na vrcholných turnajích. Touto disciplínou se už moc kluby nezabývají a turnajů je málo. Mít šanci na úspěch znamená objet co nejvíc světových pohárů.

Nakonec se dá říct, že to byl úspěšný rok, ale já už koukám do budoucna, a té se obávám, ne, že bychom neměli talenty, ale spíš, že pro ně není reprezentovat Českou republiku vrchol hrdosti, radši jedou na profesionální galu, kde jim vyberou soupeře, a jsou tam za hvězdy, nebo mají talent, ale nechť jim brání v růstu z vlastní sobeckosti. A nakonec trochu světla na konci tunelu, to že jsem věčně nespokojený je dáno tím, že nechci usnout na vavřínech. S předsedou Jiřím Mulačem jsme toto téma již několikrát v průběhu let konzultovali a řešili sportovní centrum mládeže. No a jak už všichni víte, je to v chodu. Jde o pilotní rok, takže nebude vše dokonalé, ale je to obrovský posun vpřed. Práce s mládeží tu chyběla a věřím, že se zapojí i trenéři. Počet míst je omezen, ale časem se to vše zaběhne, některým už vyprší čas, jiní třeba nesplní podmínky SCM a místa se budou uvolňovat, proto žádám trenéry, aby to semnou konzultovali, jsem otevřen jakékoli komunikaci.

Všem sportovcům, trenérům přeji pevně zdraví, chuť a elán do nové sezóny. Není to lehký sport a není lehké v něm uspět, ale proto to není sport pro každého, jen pro vyvolené a těmi bezesporu jsme. Čím trnitější cesta, tím sladší vítězství!

